

Sommige
plekken waren
zo stil dat ik er
het bloed
door mijn aders
hoorde kloppen

Fotograaf Geert Goiris gaat geregeld op zoek naar blinde vlekken op de wereldkaart: gebieden die hij niet kent, of waar hij weinig of niets van afweet. Gedreven door nieuwsgierigheid, reisgidsen en vaak ook contactpersonen ter plaatse probeert hij zich in de ritmiek van zijn omgeving in te passen. Vaak verandert hierdoor onderweg zijn reisplan, en krijgt hij niet te zien wat hij aanvankelijk voor ogen had. Tijdens zijn verblijf is hij attent voor wat zich aandient en speelt hij in op de 'serendipiteit' van wat hem overkomt: hij laat het toeval meespelen om te ontdekken waar hij niet noodzakelijk naar op zoek is.

In zijn fotografie gaat hij een verhouding aan met die plaats en de geportretteerden en wordt het beeld – hoewel geabstraheerd en fotografisch object/artefact – deel van een subjectieve kroniek. Geen Becher-verzameling maar eerder een Jules Verne project.

Op de plek waar het beeld gemaakt is, is het voor Goiris vaak moeilijk om de juiste context te vinden om over zijn werk te praten of het te presenteren. Wat hij doet wordt er soms als banaal of al te alledaags ervaren, terwijl in Europa sommige beelden dan weer als net te exotisch of spectaculair (of gewoon ook te particulier, te bepaald) worden ervaren. Laatst maakte hij in een afgelegen dorpje in Azerbeidjaan een portret van een albino man (*Music Teacher*). Een foto die, alleen al door de keuze van het object balanceert op de grens tussen de fotografische en de etnografische blik, en dus op de rand van het exotische cliché. Door wederzijds respect liet de situatie het toe, maar het blijft een randbeeld, een foto die bij thuiskomst in Europa minder evident lijkt. Omdat bij het maken van dergelijke

foto's ontmoetingen met mensen die hem dan weer naar andere plekken leiden, centraal staat, publiceert *Etcetera* in samenspraak met Goiris rond deze foto een aantal andere portretten van mensen in het dorp waarmee hij contact had: de broer van zijn gids en twee mannen die hen een lift gaven tot boven in de bergen (nabij de grens met Iran).

GEERT GOIRIS: Ik kijk vanuit het gast-zijn en tracht me zo eerlijk mogelijk op te stellen ten aanzien van de lokale bevolking. Maar als blanke toerist zit je nu eenmaal in een superieure positie en kan er bijgevolg nooit sprake zijn van een volledig gedeelde communicatie. Het ergste wat je dan kan doen is je excuseren voor je aanwezigheid of herkomst. Het is bijvoorbeeld als Amerikaan net iets makkelijker nu te beweren niet voor Bush gestemd te hebben. Ik ben niet volledig verantwoordelijk voor het politieke bestuur van het land waar ik vandaan kom, maar maak er wel deel vanuit, draag die codes in mij(n kijken) mee, en probeer die te nuanceren.

Ik moet niet pretenderen dat ik met die Kung fu leraar en zijn leerling in Kaifeng, China, gecommuniceerd zou hebben. Maar ik keek vol verwondering toe naar hun training in een park.

Soms laat de context het toe om zonder de taal te beheersen, gewoon lange tijd onbevangen toe te kijken, wat in het westen dan weer moeilijk te verantwoorden zou zijn. Nieuwsgierige nederheid is eenvoudig uit te drukken in lichaamstaal.

Music teacher, 2004

Atacama, 2005